

גיליון ה' (י"ד) • תשרי ה'תשס"ט • שנת הקהל • ליובאוויטש • שבליובאוויטש • פנימי

**גיליון מיוחד להעצמת השייכות, הדבקות וההתמסרות
לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א**

דבר מלכות

ביטויים נדירים מכ"ק אדמו"ר שליט"א

ויש להוסיף ענין עיקרי בנוגע לשמחת בית השואבה בשנה זו –

שצריכה להיות מתוך שמחה הכי גדולה הקשורה עם הגאולה האמיתית והשלימה, ששמחים ורוקדים לקבל פני משיח צדקנו!

ופשוט, שאין להתבייש ח"ו לרקוד בגלוי, "לעיני כל ישראל", ועד לריקוד ברחוב לעיני כל באי עולם, לקבלת פני משיח צדקנו, ואדרבה:

כ ש ב א

מישהו וישאל: "לשמחה זו מה

עושה", ישיבו לו: וכי אינך יודע שנדפס בעיתונים ש**משיח כבר בא**, ותיכף בא לכאן"א מאתנו, מכס, בתוככי כלל ישראל, ולוקח את כולם לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, ושם ממושיכים בשמחת בית השואבה בתכלית השלימות.

(ש"פ האזינו – י"ג תשרי ה'תשנ"ב. בלתי מוגה)

בדרכם נזכרו שזהו ליל ג' תמוז, ובהחלטה של רגע החלו לעצור עוברים ברחוב ולבאר להם שהרבי הוא המלך המשיח. פגשתי אותם בכיכר באמצע דיון סוער, והם עמדו שם ודיברו, כמעט עם דמעות בעיניים...

לא אשכח את אותם בחורים שאני יכול למנות לך אותם בשמותיהם, שנקודה זו היא שהרימה אותם בפועל ממש מעומק תחת לעומק רוס, זה מה שהחזיק אותם ביהדותם.

צרה המסגרת מלספר את כל הסיפורים שחלקם בטח כבר שמעת ממני. מאז התחדשו לי עוד כמה, אספר לך כשנפגש פנים אל פנים.

יהיו בינינו כאלו שכאשר ישמעו זאת, יבטלו את הכל בהינף יד, בחוסר מחשבה. יחשבו שזה עוד סוג של חיזוניות, יסבירו זאת בתירוצים שונים, או שיעדיפו להתעלם מכל הנושא.

ואנו נאמר, לאו דוקא.

הרבי מדבר על ניצוץ משיח שקיים בעצם הנשמה, הרבי מבאר בהמשך שניצוץ משיח יש לו חיות מיוחדת בענין של משיח, ובפרט בענין התגלות מציאותו של משיח. הרבי ממשיך ומבאר בשיחות נוספות שניצוץ זה מתגלה במיוחד אצל יהודים פשוטים וילדים קטנים.

ואכן אנו רואים בחוש שגם אצל יהודים במצבים הכי נמוכים, נקודה זו קיימת אצלם, ומזמן לזמן מאירה אצלם בגלוי. ואף אחד לא יכול לזלזל בזה. צריך רק לדעת איך להסתכל על הדברים שאנו רואים סביבנו, לנסות להסתכל במבט הנכון של הרבי, כפי שהדריך אותנו יועץ דורנו.

ולמה אני מספר לך את כל זה עכשיו.

זה רק דוגמה והמחשה, לבאר לנו פן אחד בדבריו של הרבי. להראות עד כמה הדברים הכי עמוקים, יש להם ביטוי ממש בעולם בו אנו חיים.

ובהנוגע אלינו:

בשיחת י"ב תמוז ה'תשמ"ה אומר הרבי, שכאשר אומרים ליהודי על ענין מסויים שהוא קיים אצלו וצריך רק להוציאו לגלוי, זה בכדי לעודד אותו שאכן יביא ענין זה לידי פועל.

אדמו"ר הזקן בפרק מ"א בתניא מדבר על יהודי הממשיך על עצמו בכח קבלת עול, ופוסק "אף אם בכל זאת לא תפול עליו אימה ופחד בהתגלות לבו .. קבלה זו היא אמיתית בלי שום ספק שהרי היא טבע נפשות כל ישראל".

קבלת עול היא טבע של כל יהודי, ולכן כל יהודי שייך לזה. כל יהודי המקבל על עצמו מלכות שמים, גם היהודי הכי נמוך, זוהי קבלת עול אמיתית.

כשהרבי אומר שהחיות של משיח טמונה בעצם מציאותו של כל אחד מאתנו, וצריך רק לגלות אותה, אין זה משחק מילים חלילה. זה אומר שכל אחד מאתנו שייך לזה, וכל התעוררות שלנו בזה היא אמיתית בלי שום ספק.

נרחיב עוד בנקודה חשובה זו, בהזדמנות הבאה בעזרת ה'.

אחרי צדק

א חסידישע דערהער

דברים שבלב תמים

– ב ה מ ש ד
להתדברותנו – ברצוני להתעכב על נקודה

יסודית המוזכרת בשיחותיו הקדושות של הרבי מלך המשיח שליט"א, נקודה שאם נדע לשים אליה לב, תעזור לנו רבות ותאיר לנו את דרכנו, פשוט נבין יותר טוב מה קורה אתנו.

בש"פ תולדות ה'תשנ"ב מלמד אותנו הרבי שליט"א אודות "עצם הנשמה ממש, שזהו אמיתת ענינו של משיח... ניצוץ משיח שבכאן"א מישראל".

וכן בהמשך השיחה: "החיות דמשיח, שזוהי עצם מציאותו דכל אחד ואחת מישראל, משיח שבו".

משפטים קצרים שטמון בהם המון.

הקורא השטחי יאמר שמדובר פה על ענין שמימי ביותר, עצם הנשמה ממש. המסקנה הראשונה שלו תהיה שהמושג הזה רחוק מאתנו כרחוק שמים וארץ, ובמילא אנו פטורים מלהתעסק בזה.

ואנו נאמר, לאו דוקא.

אמת שמדובר כאן על ענינים הכי נעלים, אך הרבי כבר לימד אותנו שכיום יהודי בעבודתו צריך לגשת לכתחילה אריבער, להתחיל את עבודתו מהענינים הכי נפלאים. והנקודה הזו עליה מדבר הרבי בשיחה, שייכת ביותר וביותר לכל אחד מאתנו.

תיכף אבאר לך כלפי מה דברים אמורים.

כתלמיד ובוגר ישיבות תומכי תמימים, זיכה אותי ה' יתברך להכיר מקרוב רבים מתלמידי התמימים אשר את כולם הכתיר הרבי בתואר "יקרים שביקרים", להתחכך בהם 24 שעות ביממה, ולראות אותם במצבים רבים, שונים וגם משונים (כלשון אדמו"ר הזקן בסוף הקדמתו לתניא...).

ביהלומים צריך להיות מבין, כך כבר אמר הרבי הרש"ב. איננו מבינים גדולים ביהלומי הנשמות של הרבי, אך עלינו לנסות על פי הכללים שלמדנו המבינים, על פי דרכי החסידות עליהם חוננו, להסתכל על כל יהודי ולחפש את נקודת הטוב שבו, נקודת התמים העצמית שקיימת תמיד ללא שינויים. זו עצם הלזו שאף פעם לא נרקבת, ושהקב"ה בא להחיות את הגוף, לעורר את האדם לתשובה, מעצם זו הוא בונה אותו מחדש.

שוב ושוב חפשתי וגם זכיתי למצוא את אותה נקודה, נקודת ההתקשרות לרבי מלך המשיח שליט"א. במצבים הכי נמוכים של תאוות ופריקת עול, בלבול ואובדן דרך, הנקודה של הרבי מלך המשיח חי וקיים, שמשח מגיע תיכף ומיד ממש, האירה אצל אותם תמימים תמיד.

לא אשכח את אותה חבורה שיצאו לעוד שיטוט סתמי של הפגת שעמום, אך

מקדשי הקדשים

שיחות, אגרות ואמרות קודש מרבתינו נשיאנו

כשיהי' בהחלט לאנ"ש שליובאוויטש הוא טוב

ג'תמו

ב"ה, ה' אייר תשט"ו
ברוקלין.
שלום וברכה!

...מ"ש אודות הקושיות ששואלים אותנו על פרטי מנהגים כו'...

ובהנוגע להקושיות, הרי ידוע מאמר הזהר הועתק באגה"ק דכל קושיא מסטרא כו', והוא נוסף על המאמר הידוע סתם מקשן כו' (מובא בספרי המפתחות משו"ת חוות יאיר, ואינו עתה תחת ידי), ובנדון דידן, הנה ראינו במוחש שהמקשים, קושייתם באה לאחר החלטתם לגלות

אי שביעת רצונם (או עוד יותר גרוע מזה) ומחפשים ענין במה לתלות את זה. וכשיתרץ פרט אחד הרי יטרידם לחפש אחרי "עולה" ואמתלא אחרת (וכמבוא דאמתלא פירושו אמת - לא). וכשיהי' בהחלט אצל אנ"ש, אלו שיש להם השפעה בסביבתם בפרט, אשר ליובאוויטש הוא טוב, ויהי' זה בתוקף - לכה"פ כמו אי שביעת רצון של הנ"ל, הרי אפילו מעט אור דוחה הרבה חושך, משא"כ כשרואים חלישות ונמיכת רוח ועניויות שלא במקומה מאנ"ש, הרי זה גורם להגבהה ונפיחת רוח של המנגדים...

ברכה לבשו"ט בכל הנ"ל.

(אג"ק ח"י)

'הקהל' אצל תלמידי התמימים

בקשר עם חג הסוכות - הזמן ד'הקהל', הגנו מביאים בזה לקט קצר משיחות הקודש בנושא הפעולות ד'הקהל' בעבודתם של תלמידי התמימים

"נרות להאיר" הוא התוכן ד'הקהל'

ישנו ענין המיוחד לכם, וממילא גם ברכה מיוחדת לכם - שזכותם ללמוד בישיבה שנישא דורנו אמר על תלמידי' שהם צריכים להיות "נרות להאיר". והרי זהו גם התוכן ד'הקהל', להשפיע על הסביבה ככל האפשרי, כפי האפשרי, ועוד יותר מזה, עד שיהא נפעל בהם "ליראה את ה'... כל הימים".

והנה, כמובן מעצמו, הדבר הראשון הנדרש כדי להיות "נרות להאיר", להאיר את כל הסביבה הוא - להיות בעצמו נר מאיר. או בלשון אחרת: להיות דוגמא חי' איך מתנהגים בהתאם לרצון ה'.

ובפרט כפי שהקב"ה גילה את רצונו בפנימיות התורה, תורת החסידות, בקונטרס עץ החיים ובעוד כו"כ מקומות בתורת החסידות.

והבטיחו לכאו"א מכם, בתוך כלל ישראל, ד"הבא לטהר מסייעין אותו", היינו ש"הבא לטהר" את עצמו, וכן את הזולת, אזי "מסייעין אותו", וכפירוש נשיא דורנו, ד"מסייעין" לשון רבים, קאי (א) על לימוד התורה וקיום המצוות שהאדם עשה בעצמו, עד עתה, מתוך החלטה גמורה להעלות בקודש ולהוסיף עוד יותר; וזה גופא מסייע - (ב) על להבא לקבל תוספת עזר וסיוע מלמעלה ומלמטה וללכת "מחיל אל חיל", יותר מכפי המשוער.

מתוך "יחידות" לתלמידי הישיבות שלהי תשרי ה'תשמ"ח, התוועדויות ח"א ע' 386

בשנה זו על תלמידי התמימים להשתתף בפעולות ד'הקהל'

ענין מיוחד בזה בנוגע לישיבות (ושאר מוסדות חינוך בכלל):

ענינם העיקרי של תלמידי הישיבות הוא - לכל לראש, לימוד התורה בהתמדה ושקידה [ונוסף ע"ז - להשתדל במיוחד שלא יהא ח"ו פירוד הלבבות ביניהם, ובין יהודים בכלל (והדבר מוכרח אצלם, דמכיוון ש"אורייתא הוא דקא מרתחא ליי"ש יש מקום לחשוש שמהרתיחה תהא ניקה בלתי רצויה)]. ואצלם צ"ל זהירות מיוחדת שלא לנוח ולהפסיק מלימוד התורה, ולא לעסוק בענינים אחרים, אפי' בעניני רשות, כדי שלא לגרוע ביגיעה כדרוש בלימוד התורה. ובענינים שמחוייב בהם לפני משורת הדין ואפי' ע"פ דין.

אמנם, בשנה זו נוסף על ענינם העיקרי, הנה כיון שכבר מאוחדים ע"י שייכותם למוסד אחד, אליהם להשתתף ג"כ בפעולות אלו.

וכאשר תהא משמעת בדבר והענין יהי' מסודר יותר, אזי תהי' הפעולה באופן טוב יותר ובהצלחה כו', ולכן כדאי שהראש-ישיבה, המשגיח וכו'

(ודוגמתו - בכל שאר האירגונים מלבד הישיבה) ימנה ע"ז אדם מיוחד או יקח על עצמו לעורר ולבחון ע"ז מזמן לזמן, וההתעוררות תהי' אמנם בדרכי נועם ובדרכי שלום, אבל באופן שתביא למעשה בפועל ממש, "טאפארו דא פלאחון".

ועד"ז בכל ישיבה, ישיבה קטנה, תלמוד תורה, גני ילדים וכל מוסדות החינוך הן לבנים והן לבנות.

משיחת י"ג תשרי ה'תשמ"ח, התוועדויות ח"א ע' 163-4

על התל' לעורר את הראשי-ישיבה והמורים

ואידי דאתינן להכי - הפעולות בין התלמידים - יש להוסיף:

בדרך כלל, מוטלת חובת חינוך הילדים על ההורים והמחנכים, "להזהיר גדולים על הקטנים", אמנם לפעמים ישנו סדר הפוך, והיינו מ"ש בספרי המוסר לפרש מאחז"ל דמסימיני עיקבתא דמשיחא הוא "בת קמה באמה גו"י" - למעליותא, היינו שהבת משפיעה על האם בתומ"צ (ואדרבה - רק כיון שהדבר ישנו בקדושה שייך שיבוא אח"כ - "נשתלשלו מהן" - בצד ההפכי).

- וכפי שרואים במוחש גם בעניני העולם, אשר לעתים האם מסתרת ומעלמת את רצונה כדי שהבת תתעורר לעשות את הדרוש מצד-עצמה, ולאידך - גודל הצער של האם כשהבת איננה עושה -

וכמובן מעצמו - הדבר צ"ל בכבוד הגדול ביותר הנדרש מפני כיבוד אם.

ועד"ז בנוגע לתלמידים לגבי הראשי-ישיבה והמורים שלהם (הן בישיבה, הן ב"ישיבה-קטנה" והן בתלמוד-תורה), אשר על התל' לעוררם לעסוק בזה. ומתוך דרכי נועם ודרכי שלום ישפיעו עליהם, וע"פ מארז"ל "לא הביישן למד" כו' - התלמידים לא יתביישו לומר ששמעו כך וכך וידרשו (בנועם - כנ"ל) לקיים בפועל.

ובודאי הראש-ישיבה לא יקפיד אלא ישמח ויתן לו "יישר כח" ע"ז, כשם שבאב כפשוטו (והרי "התלמידים קרויין בניים") - הרי נאמר "בני אם חכם לבך ישמח לבי גם אני".

שם

פעולות 'הקהל' - בהדגשה יתירה ליהודי שזכה ללמוד בתומכי תמימים

הוראה זו - להשתדל עבור טובתו של "התועה בין הכרמים" - היא בהדגשה יתירה ליהודי שזכה ללמוד בתומכי תמימים (ויתירה מזה - ואפילו אם רק קיבל השפעה מיהודי שזכה ללמוד בתומכי תמימים) - ד"קדושה לא זזה ממקומה" - שבודאי ובודאי צריך לנצל את הכחות המיוחדים שניתנו לו ביחד עם הציווי וההוראה להיות "נרות להאיר", ע"י שיפעל בהענין ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף גוי למען ישמעו ולמען ילמדו גוי' ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת".

משיחת ליל ג' חג הסוכות ה'תשמ"ח, התוועדויות ח"א ע' 210

יום ב' דהגה"ס

ביום ב' בשעה שש בערב התחילה התוועדות, כ"ק אד"ש נטל את ידיו בשיבה (גם שנטל על ימינו החזיק בשמאלו ע"י מגבת) אמר לחיים, שרו ניגון, אח"כ ביקש שישרו את ה'יפרצת' של ארץ ישראל, ועשה כל הזמן בידי. אחרי השיחה הראשונה אמר שישרו 'גי' תנועות, 'אבינו מלכנו', 'שאמיל', 'הראסטובער', ואמר מאמר ד"ה "העושה סוכתו תחת האילן" אח"כ שרו ניגון, אח"כ עוד שתי שיחות, אמר: "פאר וואס זינגט מען ניט אונזערע ופרצת" [=למה לא שרים את ה'יפרצת' שלנו? (בארצה"ב היו שרים את ה'יפרצת' במנגינת "כי אלוקים יושיעי"), ושרו 'יפרצת' דפה. כ"ק אד"ש עודד בידי אח"כ רקד על מקומו, ומחא כפיים. מזוגו כוס יין לברכת המזון, כ"ק אד"ש פתח את הסיידור לבהמ"ז, ואמר: "כל ימי סוכות צריך להיות שמחת בית השואבה או עניין של שואבה, וכן עתה בלילות צריכים להתוועד ובימים צריכים להיות עסוקים בתורה ותפילה. מחר נתוועד כאן בסוכה ובטח יתוועדו בעוד מקומות, ובמשך שאר הלילות צריך להתוועד בערי השדה. בעניין של שותפים יש שני אפשרויות או 'קדרי בי שותפי' או שעל כל דבר כל שותף אחראי, ואחראי לא רק על הפרטים אלא על הכל". לפני ברכת המזון נתן לאחד לחיים, ואמר: "שנה טובה כשם שבא לראות כך בא להראות", אח"כ זימן כ"ק אד"ש, הפסיק קצת בין 'רבותי לינברך'. כל סיומי הברכות בקול, וכן 'יעלה ויבוא'. אח"כ מעריב, כ"ק אד"ש הבדיל על הכוס שברך עליו וחילק כוס של ברכה כל הזמן שחילק ציוה לעומדים מסביב שישרו, ולפעמים הוא שר ועודד עם ידו הק', באמצע ההתוועדות נתן כ"ק אד"ש חצי חלה למענטליק ע"מ שיחלק לתמימים, היו דחיפות בשביל לקבל חתיכה מהחלה, וכן התחיל את הניגון לבד 'עסן עסט זיך' צחק ואז המשיכו כולם.

יום א' דההמ"ס י"ז תשרי

היום התקיים כינוס של צא"ח, ואח"כ התוועד כ"ק אד"ש, לא היה מאמר. בשעה שמונה ורבע התחילה התוועדות כ"ק אד"ש בסוכה, אד"ש אמר חמש שיחות, לפני השיחות הורה לשיר את ה'יפרצת' נוסח ארץ ישראל, אחרי השיחה השלישית הורה לשיר 'אונזערע ופרצת', אחרי השיחה הדי' אמר בהמשך לשיחה, שיש כאן ילדים לפני בר מצוה שלא טעמו טעם חטא שישירו את 'האדרת והאמונה'. בזמן שהילדים שרו נראה איך ש"ק אד"ש נהנה מאד, אח"כ ניגנו כולם את הניגון ההקפות לרלוי"צ, כ"ק אד"ש עודד עם היד והתעכב על תנועה אחת של הניגון שוב ושוב, ואז עם שתי ידיים תנועה חזקה, סימן להמשיך את הניגון הלאה. כ"ק אמר מכיון שהיום היה הכינוס של צא"ח אולי ימסור מישהו דו"ח מהכינוס, אף אחד לא נענה, כ"ק אד"ש צחק, ואמר בניגון "שא שטילער". אחרי איזה זמן של שתיקה, קם הר' גנצבורג, ואמר את שמותיהם של כל הנושאים והנושאים המדוברים. כ"ק אד"ש ביקש לדעת מה שנאמו, והר' גינצבורג פירט יותר, אד"ש שאל אם אכלו שם? שרו ורקדו? וענה שלא היה שם סוכה אבל שרו את ה'יפרצת'. אחרי שיחה חמישית שנגמר בעניין דלעתיד, אמר כ"ק אד"ש "ביז מיר וועלן קומען צום קרעצמע איז נייע זוריצע חלאפצ"י [=עד שנבוא לאכסניא (והתחיל את הניגון) נייע זוריצע חלאפצ"י], והקהל המשיך לשיר את הניגון.

בנכם אוהבכם.

המשך יומן תשרי ה'תש"כ - שנת הקהל, ממכתבי הרה"ח ר' משה סלונים ע"ה ששלח למשפחתו • מתפרסם כאן לראשונה

י"ד תשרי

בשעה שתיים נכנסו לחדרו כמה אנשים ביניהם ר' אליעזר ליפשיץ - הזוכה בגורל מארץ ישראל, לקבל את הדי' מינים. כ"ק אד"ש בחר בשבילו את הדי' מינים, ומההדסים לקח חמש חתיכות. אד"ש שאל את הזוכה האם לקח ערבות? והוא ענה שלקח. כ"ק אד"ש שאל שוב בטח לקח יותר משלש הדסים?! הוא ענה שוב שלקח. כ"ק אמר בזה"ל: "דער אויבערשטער זאל העלפן זאלסט ממשיך זיין אלע המשכות פאר די וואס זיי האבן דיר גישיקט אערצו" [=הקב"ה יעזור שתמשיך את כל המשכות עבור כל מי ששלח אותך] וכן ברך כל אחד מהנוכחים בפרטיות "איר זאלט ממשיך אלע המשכות".

ליל א' דהג הסוכות

לסעודה של לילה ראשון של חג התגנבנו לסוכה שבה אכל כ"ק אד"ש עם מוזמנים. על מנת להיכנס לסוכה צריך לעבור את חדר היחידות של כ"ק אדמו"ר הרי"צ, אני באתי באמצע הסעודה ואז כ"ק אד"ש אמר לר' יעקב כץ שיספר מה ש"ק אדמו"ר הרי"צ סיפר לו באחד מחגי הסוכות (אני לא זוכר באיזה שנה) כשהיה מוזמן לסעודה. ר' כץ סיפר: שאז בסעודה הוא קם ואמר את האושפיזין, וכ"ק אדמו"ר הרי"צ אמר לו "מיר האבן איינגע אושפיזין" [=לנו יש את האושפיזין שלנו], ור' כץ הראה כיצד כ"ק אדמו"ר הרי"צ עשה אז עם היד כשאמר: "אונזערע אושפיזין איז דער בעש"ט, דער מגיד, דער אלטער רבי (והראה על מקום ישיבתם עם היד), דער מיטעלער רבי, דער צ"צ, דער רבי מהר"ש און

דער טאטע און ווער סיהאט גוטע אויגן זעט זיי"י [=האושפיזין שלנו הם הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר, אדמו"ר האמצעי, הצמח צדק, הרבי מהר"ש והאבא (-) הרבי הרש"י], ולמי שיש עיניים טובות רואה אותם]. כ"ק אד"ש צחק כשאמר ר' כץ את דבריו האחרונים. כשר' כץ עשה עם היד, אמר כ"ק אד"ש בצחוק: "וואס מאכט איר מיטן הנט איר קענט זיי נאך פארטריבן" [=מה אתה עושה עם היד אתה עלול עוד לגרש אותם]. כ"ק אד"ש ציוה לנגן את הניגון של בעש"ט ניגון 'גי' תנועות".

ליל ב' דהג הסוכות

בליל ב' הגעתי שוב לסעודה, כ"ק אד"ש אמר שהיום הוא אושפיזין של המגיד. ר' כץ שאל את הרבי: מה המגיד הוסיף על הבעש"ט? ענה לו כ"ק אד"ש: המגיד הוסיף את העניין של 'גוטע אידן' [=כנוי לאדמו"ריים], כי הבעש"ט היה נוסע לכל המקומות עם תלמידיו וחוזר איתם חזרה, אבל המגיד שלח את תלמידיו לכל המקומות ומסר איתם כוונות, ובטח יש עוד עניינים חוץ מזה. ר' שמואל לויטין שאל: מה העניין שהמגיד הכיר בכל כלי את האומן שעשה אותו ומה הפלא בזה? כ"ק אד"ש השיב: שהגשמיות לא הסתירה על הרוחניות, ואין הכוונה על החיות האלוקי אלא הכוונה על הרוחניות שבגשמיות, ז"א שהגשמיות לא הסתירה על המחשבה, כמו שהדיבור מסתיר על המחשבה, וזה מעין עוה"ב. כשיצא כ"ק אד"ש מהסוכה, אמר לר' שמואל לויטין שיתוועד, ופנה לר' יעקב כץ ואמר לו שבודאי גם הוא ישתתף בהתוועדות.

מקדשי הקדשים

שיחות, אגרות ואמרות קודש מרבתינו נשיאנו

במי"ש אודות פרסום מאמרו ע"ד העלילות שוא ושקר על החולק ועל משיחנו הם נשיאנו הק', הנה אף שהתוכן מתאים אבל אם יפרסמוהו הרי יוקשה בעיני כל הקוראים מפני מה נתנו מקום להני"ל במוסד חבי"ד משל כמה שנים אף שכפי המובא במאמר כת"ר שי ידעו וראו התעלולות שלו במשך כל הזמן, דהתירוצים מה יהיה להסבירם וכו' ולכן עכ"פ באופן כזה אין כדאי להדפיסו.

/ח"י"ק/

משיחנו – הם נשיאנו הק'

לפנינו התבטאות נדירה (ואולי יחידה) באגרותיו של כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, על-כך שנשיאי חב"ד הם המשיח שבדור'

ב"ה. ה' ניסן תשי"ד
ברוקלין.

... נ.ב.

פרסום ראשון

תזוזה בענייני חב"ד

קטע ממוכתב שנשלח לא' מחברי אגו"ה בארה"ק

... כן קיבלתי פ"כ [=פרטי-כל (פרוטוקול)] מהאסיפה אודותה

כותב. ויהי רצון שסוף סוף תתחיל תזוזה בענייני חב"ד, ובמשך הזמן מהתזוזה יבואו לשינוי עיקרי ומפנה מן הקצה אל הקצה, ממצב של פעולות הכי מצומצמות (וד"ל) עד לפעולות כפי הכרח השעה, ובמשך זמן קצר – לפעולות מורחבות למילוי החסרון ועד לכדי פעולות עשירות (וע"ד הדוגמא דסוס לרכוב עליו ואין אתה מחויב להעשירו, ומזה באים לעשירות) וע"ד המדובר כאן בשבועות האחרונים עד לפרצת ונחלה בלי מצרים...

"א קינד גיט מען דאך אלץ"

צריך להבין מדוע שייך ענין הד' כוסות בסעודת משיח לתלמידי התמימים דוקא?

בפשטות אפשר לומר שבעצם זה ענין השייך לכולם. אלא, שמצינו שישנם כמה וכמה מנהגים השייכים לכולם ושכלל זאת לא פירסמו אותם. היו מנהגים כאלה שהבחינו בהם ואף על פי כן לא הורו עליהם, אלא שאם אחד שאל האם הנהגה זו היא הוראה לרבים, ענו לו בחיוב. אולם, עד שלא שאלו על כך לא אמרו כלום.

במילא יתכן שכן הוא גם בנוגע למנהג של ד' כוסות. באמת זהו ענין השייך לכולם, אך לא הורו על כך אלא רק לתלמידי התמימים. כי מכיון שמדובר בבנים, כדאיתא בספרי "בנים אלו התלמידים", ולבן הרי נותנים את הכל, לכן אמרו דווקא להם ענין זה ("א קינד גיט מען דאך אלץ, דערפאר האט מען דאס זיי געזאגט").

תרגום משיחת אחרון ש"פ תשס"ז, נדפס בשיחות קודש ע' 225

משחק אני עם התמימים

איך שפיל זיך מיט די תמימים ווי ר קינד שפילט זיך מיט אייגענע הענטערלך [= משחק אני עם התמימים כמו ילד שמשחק עם ידיו].

משיחת שמחת תורה תרד"ע, נדפס בטה"ש תורת שלום ע' 190

מתגעגע לתמימים

אך! אמאל זיינען מיר גיווען אין ליובאוויטש מיט די בחורים. מיט זיי האבען מיר פארבראכט, מיט זיי האבען מיר גיזונגען, און גיטאנצט, און איצט... אך רבונו של עולם, זיי בענקען נאך אונז, און מיר בענקען נאך זיי [= אך! פעם היינו בליובאוויטש עם הבחורים. איתם התוועדנו, איתם שרנו, רקדנו, ועתה... אך, רבונו של עולם, הם מתגעגעים אלינו ואנו מתגעגעים אליהם].

משיחת פורים תר"פ, נדפס בטה"ש תורת שלום ע' 250

מכתבים מלאי אהבה וחיבה לתלמידים

כל אחד ואחד מאתנו יודע היטיב המסירות נפש הגדולה אשר מסר נפשו הוד כ"ק אדמו"ר הרה"ק זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע על ישיבת תו"ת יצ"ו. ות"ל שזכיתי למכתבים קדושים כאלו. וכולם מלאים אהבה וחיבה יתירה אל המשפיעים והמשגיחים ומנהלי הישיבה, על אשר שמים לבם ונפשם לעבודתם באמונה, ועל כולם האהבה והחיבה פנימית אל התלמידים שי'.

אג"ק אדמו"ר הרי"צ חט"ו ע' רמט

מיוחד!

מקדשי הקדשים

שיחות, אגרות ואמרות קודש מרבתינו נשיאנו

מעלת תמים – דעם רבי'נס קינדער

לקט שיחות ומכתבים אודות התואר של תלמידי התמימים – 'בנים של הרבי'

לא כאילו ב"כ" הדמיון, אלא ילדו ממש

כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ני"ע אמר שהתמימים הם נרות להאיר, ז.א. אשר תפקידם המיוחד שהטיל עליהם רבם (שגם על פי נגלה כל המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו, ובפרט בחסיד ורבי שהוא לא כאילו ב"כ" הדמיון, אלא ילדו ממש, והרבי אמר שילדיו צריך להיות נר להאיר). אפן פשוטן לשון גערעדט, אז אין דעם ארט וואו ער געפינט זיך דארף ער זען, אז עס זאל ווערן ליכטיק [= במילים פשוטות: במקום בו הוא נמצא צריך הוא לדאוג שיהי אור], כי זהו כל מהות ותפקיד נשמתו שבשבילו ירדה מאיגרא רמה לבירא עמיקא...

אג"ק כ"ק אד"ש ח"ג ע' תכב

הזמן השייך ל"אייגענע"

בסעודת מוצאי יום הכיפורים תשל"א שאל אי' המסובים את כ"ק אד"ש: בספר המנהגים נדפס – "לאחר סעודה המפסקת, ברכת הבנים, הבנות כו"י. לכאורה, מדוע דוקא לאחר הסעודה? על כך השיב כ"ק אדמו"ר שליט"א:

אין הכוונה שקודם הסעודה אסור לברך – אלא להדגיש שהזמן דאז שייך לבני הבית ("צו אייגענע"), ואין זה זמן המתאים לרבים.

המלך במטיבו חלק ב ע' קפב

(* ראה סה"ש תש"ה ע' 20: שמעתי מאדמו"ר שזמן זה ["לפנות ערב"] אינו מתאים לרבים. הוא שייך לבני הבית ולקרובים, לא לרבים.

לא הפריז על המדה

לא הפריז על המדה בכתבו כי התמימים שי' נחשבים לבנים ממש, כי כל אי' מאני"ש שי' יקר וחביב כמו שהוא לעצמו, ובפרט זה אשר מוסר ונותן עצמו בעבודת החסידות, וק"ו תמים שי' אשר מוסר ונותן עצמו על התורה.

אג"ק אדמו"ר הרי"צ חט"ו ע' קסב

כל אשר לו, את ה"נפש רוח נשמה" ואת ה"חיה יחידה", את הכוחות הפנימיים ואת הכוחות המקיפים, את השכל ואת הרגש, את הרצון ואת התענוג, ואת כל כולו – לרבי.

ובפרט ובהדגשה, שהדברים יביאו לידי מעשה, ובפועל ממש יתנהג כל הזמן – 24 שעות ביום, 60 שניות בדקה, 60 דקות בשעה, שבעה ימים בשבוע, שלושים יום בחודש ו-365 ימים בשנה – כפי שהרבי רוצה.

וכמבואר בכל המקומות בנגלה ובחסידות, ההתקשרות לקב"ה אינה יכולה להיות אלא ע"י ההתקשרות וההתמסרות למשה עבדו. וכל הקרוב קרוב יותר באהבה רבה ובהתקשרות לצדיק, כך יהא קרוב קרוב יותר וקשור יותר אל מלך-מלכי-המלכים הקב"ה, הן בפנימיות וברוחניות והן בכל פרט בחיי היום-יום שלו.

לשם כך, ורק לשם כך, נוסעים לרבי

חלק גדול מה"חוויות" אפשר היה לראות ב"וידאו" ולשמע בשידורים. את השיחות אפשר להבין לפעמים יותר ב"חזרה", ובפרט כשלומים את ה"הנחה". מה גם שלפעמים קשה אפילו לשמוע בגשמיות.

הרבה דברים ממה שקורה בבית-חינו, יודעים כאן בארץ, לפני שידועים ב-770. אלא ש"אינה דומה שמיעה לראייה", והעיקר לעמוד ולשמע מפי המלך "כשומע מפי הגבורה". וכפי שמאריך הרמב"ם בסוף הלכות הגיגה בקשר למעמד "הקהל", שהעיקר הוא "לכוין דעתו באימה וביראה לשמוע מפי המלך כשומע מפי הגבורה, שהמלך שליח הוא להשמיע דברי הא-ל". ואת זאת אי אפשר לקבל במקום אחר.

הייתה פעם "חקירה" אצל חסידים: מה חשוב יותר – הנסיעה לרבי, או שמא הרצון לנסוע לרבי?!

נמנו וגמרו שחשוב יותר הוא הרצון לנסוע לרבי. אך מה הסימן של מי שרוצה – אם הוא נוסע בפועל. אם לאו כל הדיבורים על רצונו לנסוע אינם אמת, שהרי אילו היה רוצה – כבר היה נוסע...

צו השעה – "התקשרות"

דומני שכולם יסכימו שעכשיו, בזמן המיוחד והמשונה הזה ("נפלאות בכל...") לכל הכיוונים, צו-השעה הוא לחזק אצל כולנו את ההתקשרות לרבי. לדעת שהרבי מנהיג אותנו גם כשלא רואים ולא מרגישים כל-כך, להתמסר לקיום הוראות הרבי הם בעצמנו והן עם זולתנו, "לחיות" עם הרבי, לחשוב על מה שקורה שם, ולא לשקוט ולא לנוח כאשר המצב הוא כך וכך.

ודאי שזוהי עבודה קשה יותר מתמיד – כשהיינו רואים ושומעים ומרגישים ומתלהבים.

אבל דווקא משום כך, דווקא כשקשה יותר, אסור לוותר ח"ו; להיפך, חייבים להתחזק ביתר עוז ותעצומות, להתגבר ולהתעצם, ללמוד יותר שיחות ומאמרים, לצאת יותר למבצעים, להתפלל, לבקש ולזעוק ולבקוע רקיעים.

וכדי לחזק את ההתקשרות – חייבים, לעניות-דעתי, לנסוע לרבי! היום יותר מכל שנה!

אינני אומר שנסיעה היא מטרה בפני עצמה. גם קשה לומר שנסיעה ערטילאית, ללא מחשבה לשם-מה נוסעים, ללא הנהגה מתאימה ערב הנסיעה ובזמן שנמצאים בבית חינו, תפעל כראוי את מה שצריך לפעול.

בוודאי שחב"ד דורשת פנימיות, ובוודאי שצריך הרבה להתכונן, ועכשיו יותר מתמיד;

ודאי שחייבים לנצל כל רגע של הימצאות בדי' אמותיו של כ"ק אדמו"ר שליט"א, והפעם יותר מתמיד, שיהיה זה בהתאם לרצון קודשו מאתנו.

נכון, זה קשה יותר מתמיד, ודווקא לכן זה חשוב יותר מתמיד, וזה יכול לפעול יותר מתמיד.

נוסעים לרבי – להתמסר לרבי

הדברים דלהלן נכתבו לפני תשרי תשנ"ג, כאשר היה ספק אם בכלל יזכו לראות את הרבי, מכיון שעד אז הרבי מלך המשיח לא יצא כלל לקהל, ולפועל בתשרי זה זכו לגילויים נפלאים של סוכות, שמחת תורה ועוד (כמסופר ביומן המובא לקמן במדור "נוכרים ונעשים"). בעידוד שירת "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד".

האם לנסוע עכשיו?!

קשה לכתוב ולדבר על נושא זה, כאשר אנו מקווים ומייחלים ובוטחים שבכל רגע ממש נזכה לראות בהתגלות מלכנו, מלך ביופיו תחינה עיינו, בבריאות שלמה ובגאולה האמיתית והשלמה, ותיכף ומיד ממש ממש.

ואף על פי כן, מכיוון שאנו מצווים ועומדים מאת כ"ק אדוננו מורנו ורבינו שליט"א להמשיך ולפעול, ואף דברים הדורשים תכנון ומחשבה ומשך זמן, הרי עלינו, עם כל אי ההשלמה עם המצב הקיים, לנסות ולהתייחס למצב הקיים, ולחשוב מה עלינו לעשות בשעה כזו כרצון כ"ק אדמו"ר שליט"א.

התעוררה "שאלה" אצל חסידים תמימים ומקושרים, אלו שהיו רגילים לנסוע כל שנה בתשרי לרבי: בשעה כזו, לפני תשרי תשנ"ג, כשאין בטחון בדרך הטבע, שנוכה לראות את מלכנו בכל הדרו ויופיו, לשמוע את שיחות הקודש, לשמוח ולרקוד כשהמצביא מנצח על צאן-מרעיתו בהינף ידו הקדושה, לעמוד באימה וביראה כשאדוננו מורנו ורבינו תוקע בשופר ובוקע רקיעים, לעבוד את עבודת-הקודש של הימים הנוראים וימי השמחה של תשרי כשמלכנו נשיאנו בראשינו –

בשעה כזו – האם השעה כשרה לנסוע לחצרות קודשנו?! ואולי כדאי להמתין קימעא, והרי בוודאי ובוודאי באיזשהו שלב יחזרו העניינים לקדמותם וביתר שאת. אם כן, נחכה קצת, ואז נבוא כולנו אל אדוננו מורנו ורבינו כבשנים קדמוניות וביתר עוז.

ובפרט אלו שדחוקה שעתם, והפרוטה אינה מצויה בכיסם, ובקושי מצליחים "לגרד" כמה שקלים לצורך נסיעה זו – האם לא כדאי לדחות את הנסיעה לזמן טוב יותר? ...

"כלים" ימשיכו את ה"אור"

המשפיע בעל מסירות הנפש וכו' ר' מענדל שי' פוטערפאס התוודע עמנו בשבת בישיבת תורת"ל כפר-חב"ד.

ההתוודעות נמשכה כחמש שעות, תוך שדבריו נקטעים הרבה בבכיות, ובתפילות ותחינות לריבונו-של-עולם שיסיר כבר את המניעות והעיכובים – "סבלנו כבר די והותר, שישה חודשים ויותר, עד מתי?!" כבר אי-אפשר! וכו' וכו' –

ויחד עם זה, עורר והדגיש שאנו מצידנו חייבים "לעשות כל"י" – לנסוע לרבי כמו שהיינו רגילים כל שנה!

ה"כלים" – הם עצמם "ימשיכו אור", וזה עצמו ירז וימהר את רפואת והתגלות כ"ק אדוננו מורנו ורבינו תיכף ומיד ממש.

לא בשביל "חוויות"

נסיעה לרבי אינה מטרה העומדת בפני עצמה. מטרת הנסיעה היא ההתקשרות וההתמסרות.

אין אנחנו נוסעים לרבי, ח"ו, רק כדי לחזור עם "חוויות", כדי לראות ולשמע ושנוכל לספר שכך ראינו ושמענו.

הנסיעה היא חלק מנקודת-ההתקשרות של חסיד, שרוצה לתת את

סוף – היה כל הזמן בתפילות ובהתוועדויות ובשיחות הקודש, הרי השנה – אם חלילה לא נזכה לכך – אין לו לימוד זכות זה. וחלילה וחלילה שהנסיעה לרבי שליט"א תגרום אצלו יותר חופש מקבלת עול בכלל ושקידה והתמדה בפרט.

משום כך, חובה כפולה ומכופלת, גם על ההורים והמשפיעים ומנהלי הישיבות, לעשות הכל כדי להבטיח שתנאים אלו אכן יתקיימו במאת האחוזים, כרצון קדשו של כ"ק אדמו"ר שליט"א.

אנו נעשה את שלנו

אינני יודע אם יהיו לנו הרבה "חוויות" לספר, אבל לא בשביל זה אנו נוסעים. אנו נוסעים לרבי – ורק לרבי. אנו נוסעים כדי להתקשר ולהתמסר, לתת את כל-כולנו – גופנו, נפשנו, רוחנו ונשמתנו לגמרי – אל הרבי, ועל-ידי זה אל מלך מלכי המלכים הקב"ה.

אנו נעשה בעז"ה את המוטל עלינו, את מה שאנו חושבים שהרבי שליט"א רוצה מאיתנו. וזה יתבטא, לכל לראש, גם בהוספה הכי גדולה בלימוד התורה מתוך התמדה ושקידה.

כשם שבלילה של שמחת בית השואבה, גם אם ירדו לנו דמעות תוך כדי ריקוד, נרקוד ונשמח כל הלילה, משום שאנו יודעים שכך הרבי רוצה מאתנו, כך גם בנדון דידן.

כשאנו נעשה את המוטל עלינו, יעשה הוא, רבונו ומנהיגו של עולם, את המוטל, כביכול, עליו. וכפי שאמר כנ"ל המשפיע הרמ"מ פוטרפס, ש"הכלים ימשיכו אור".

עד מתי?! – אבינו מלכנו שלח רפואה שלמה תיכף ומיד ממש לאדוננו מורנו ורבונו, שנוכה לראותו מיד ממש נגלה לעין כל, ויוליך את כל עם ישראל קוממיות לארצנו הקדושה.

(הדברים נכתבו לפני חודש תשרי ה'תשנ"ג בגליון 'כפר חב"ד' – נדפס בספר 'משיח עכשיו' ח"א)

האחריות המיוהדת

יחד עם זאת, בכל הקשור לתלמידי התמימים דרושה זהירות כפולה ומכופלת, ומשני טעמים:

א. כשאברך או בעל הבית נוסע, הרי עצם הנסיעה היא אצלו עניין של "מסירות נפש" והקרבה, בהינתקו מביתו וממקום עבודתו וכו' וכו'. ולכן חזקה שיידע לנצל את הזמן כפי הדרוש. משא"כ אצל בחורים שאין להם כ"כ את העול הני"ל, הרי ההחלטה לנסוע עלולה לבוא בקלות יתירה, ללא דין וחשבון וכו' וכו'.

ב. והוא העיקר: ידועה היטב דעתו הקדושה של כ"ק אדמו"ר שליט"א בקשר לתמימים הרוצים לנסוע, איך שהכל מותנה אך ורק באם יתנהגו בדרכי החסידות, על כל המשתמע מכך. כל ההסכמה של הרבי לנסיעה היא רק באם יתווסף להם ע"י זה בהתמדה ושקידה וכו'.

אשר לכן, דווקא בגלל החשיבות שצויינה לעיל, חשוב להדגיש, הן לבחורים עצמם, הן להוריהם, והן למשפיעים ולראשי הישיבות, על גודל האחריות המוטלת עליהם.

כל בחור שרוצה לנסוע, ומי אינו רוצה, חייב לקבל על עצמו ולדעת – שמוותר לו לנסוע רק לפי התנאי של הרבי שליט"א, שיתווסף לו שם בהתמדה ושקידה, כמו בכל שנה וביתר שאת. ויקבל על עצמו שמרגע הנחיתה בניו-יורק ועד לרגע ההמראה חזרה הוא נמצא רק בדל"ת אמות הקדושות, בתורה, תפילה ועבודת ה'.

כשם שהדגשנו קודם את גודל העניין הני"ל דווקא בשנה זו, כן חייבים להדגיש את גודל הזהירות בנושא זה דווקא השנה: אם בכל שנה היו כאלו שיכלו ללמוד זכות על עצמם שגם אם לא למד כדבעי וכו', הרי סוף-

ובשעה 6:56 הסדר היה שוב כהבוקר. התריס נסגה, הקהל החל לנגן יחי אדוננו... והרבי שליט"א יצא מבעד לחלון השלישי. הרבי הביט לעבר הילדים שעמדו למטה ולעבר צידו השמאלי, ופעמיים הסתכל חזק לעבר העומדים על בימת ההתוועדות (לימינו), כן הסתכל כמ"פ במבט כללי על כלל הציבור. כשרצה לסיים עשה באצבעותיו סימן לשמאלו, לסגירת החלון, ומיד סגר הריל"ג את החלון, והרמ"ק הוריד את התריס. הגילוי נמשך כדקה שלימה.

**ט"ז תשרי – ב' דהגה"ס
"היינו כחולמים..."**

בשעה 11:30 (בסיום אמירת ההושענות, לפני קריה"ת), כמצופה לפי הסדר שהי' אתמול, נודע שהרבי יצא שוב אל החדר הני"ל. עם כניסתו הרימו את התריסים של ב' החלונות האטומים.

כפי הכרזת הגבאי, הרי שעם גמר קדיש בתרא נפתח החלון השלישי עם התריס, הקהל הכריז ג"פ גוט יו"ט (והי' נראה שהרבי עונה עמהם תוך כדי שמהנהן קלות בראשו הקי') והתחיל לנגן "ושמחת" (כפי הסדר בחג הסוכות). הרבי ישב לכיוון דרום בית הכנסת (כרגיל), והביט לעבר הקהל שעמד ממול, כמ"פ הסתכל לכיון בימת ההתוועדות, הרבי ישב משך כשתי דקות ומחצה וכל הזמן הסתכל לעבר הקהל למעלה ולמטה ונענע קלות בראשו, לסיום עשה בידו תנועה קלה שהיתה נראית כעידוד, הריל"ג שאל "האם לסגור", והרבי השיב בחיוב, ואז סגרו לאט לאט את החלון והתריס. במשך כל הזמן המשיך הרבי להביט על הקהל, כאשר (כבכל פעם) חוזר על עצמו המחזה הזה של "קשה עלי פרידתכם".

בינתיים נודע שהרבי נמצא בסוכתו ואוכל את סעודת החג. הרבי שהה בסוכה במשך כשעה עד לשעה 1:30 לערך. בסיום הסעודה נגש המזכיר הר"ק ושאל את כ"ק אד"ש "האם ברצונו הקדוש שהילדים (תשב"ר של חברי המזכירות והמשבקי"ם ועוד) יכנסו אליו ויברכוהו בגוט יו"ט" והרבי הניד בראשו הקי' לחיוב. אז נכנסו כל הילדים הני"ל וברכו את הרבי בגוט יו"ט וברפוי"ש, "דער רבי זאל זיין געזונט וכו'" והרבי הניד בראשו הקי' לחיוב וענה אמן לברכתם.

ההפתעות והגילויים של חג-הסוכות ה'תשנ"ג • תיאור מיוהד!

נזכרים ונעשים
אירועי תשרי שנת 'נפלאות גדולות'

ט"ו תשרי – א' דהגה"ס

עם סיום ההושענות נודע שבתוך רגעים ספורים הרבי יוצא, ואכן רבים מהבחורים שהמתינו לכך מיהרו ותפסו את מקומותיהם. ב-11:25 לערך הס הושלך באולם, התריס האמצעי נפתח ופני הקודש נראו מבעד לחלון.

השי"צ התחיל מיד באתה הראת.

עם סיום התפלה שאל הריל"ג את כ"ק אד"ש האם ברצונו לגשת לחלון השלישי "זענן דעם עולם", והשיב בחיוב. התריסים נסגרו, הקהל החל לנגן "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועדי", ובתוך כמחצית הדקה נפתח החלון השלישי, הורם התריס, ומלך המשיח נראה (לבוש בטליתו) אל הקהל הקדוש, תחלה הביט לשמאלו ואח"כ למטה. פניו של הרבי היו זוהרות ומאירות וכמ"פ נענע קלות בראשו ומידי פעם סידר (בידו השמאלית) את טליתו. לאחר כמחצית הדקה הביט לעבר התריס והריל"ג שאל "לסיים?" והרבי נענע בראשו הקי' לחיוב. הריל"ג סגר את החלון ולאחמ"כ הוריד את התריס. השעה היתה 12:30 לערך.

עם צאתו של הרבי המשיכו הריקודים והמעגלים של "יחי אדוננו...".

הרבי נכנס היישר מהחדר המיוחד אל סוכתו, וכשמזגו לו את כוס הקידוש הורה (לאחר שמילאו רק חצי) למזוג עוד עד שנספך ולאחמ"כ הוסיף ורמו שיוסיפו עוד פעם. הרבי קידש בעצמו (אחז בכוס מצידו ולא בכל היד), ולאחמ"כ נטל את ידיו ואכל סעודת חג מלאה, מים אחרונים וכו'.

בשעה 6:50 יצא הרבי לתפילת ערבית. האור בחדר לא הי' כ"כ חזק כך שהקהל לא שם לב שהרבי נכנס, וע"כ הציץ הריל"ג מבעד לחלון וסימן שיתחילו וימהרו... השי"צ הרב בראנשטיין נגש לעמוד

מנחה כעבור 6 דקות (ב-1:37 לערך), כשהקהל חלקו עורך הושענות, חלקו באמצע התפלה והשאר באמצע הלהט – דיון בנושא הפעולות בעניני משיח וגאולה, נשמע לפתע קול דהרת אבירים הרצים לעבר חלקו ה'מזרחי' של בית הכנסת, ונודע שהרבי יוצא שוב אל החלון, מה... מי... לא ברור. הקהל הי' בשוק. בתוך דקה יצא הרבי אל החדר הני"ל, והרילי"ג פתח את החלון והודיע שיתחילו מיד בתפילת מנחה. לא הי' סיפק בידי הגבאים להכין חזן ומיד ניגש ר' זלמן שי' ליפסקער והתפלל תפילת מנחה.

עם סיום התפלה נסגרו התריסים כרגיל והכסא זו לחלון השלישי, שם נפתח החלון והתריס. באותו זמן הכריז הקהל ג"פ "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד" והתחילו בניגון ההקפות להרלי"צ. הרבי ישב כרגיל כשפניו נוטים לדרום – לימינו הביט על הקהל שעמד במרכז בית הכנסת, ופניו היו מאירות ורציניות, בתחלה. לאחר כמה תנועות קלות בראשו הק' הגביר הקהל את השירה, ואת התנועה הידועה ניגנו למעלה מ-10 פעמים, ואז לפתע הניף כ"ק אד"ש את ידו השמאלית (בדומה לערב יום הכיפורים) ועודד בחזקה כו"כ פעמים.

בפעם הראשונה הי' נדמה להמזכירים שהרבי מסמן לסגור את החלון, וע"כ שאל הרילי"ג את כ"ק אד"ש האם לסיים, אך משלא הגיב והמשיך לעודד, הובן בבירור שזה עידוד, הקהל הנרגש התחשמל עוד יותר והמשיך לנגן את התנועה הידועה עוד ועוד, ולפתע עודד שוב כ"ק אד"ש בידו השמאלית בצורה מדהימה ובתנועות חזקות ביותר, חדי העין ספרו כ-20 פעמים. לבסוף, כשגמר הרבי לעודד, סגר הרילי"ג את החלון והרבי המשיך לעודד בתנועות ראשו הק' וכך הורד התריס אט אט ושוב רגעי הפרידה הקשים. המעמד נמשך כ-4-5 דקות והרבי יצא מהחדר אל חדרו הקדוש. השעה היתה 1:45.

הקהל נשאר לעמוד על מקומו ולרקוד בשמחה רבה ועצומה, בנוסף לכך נפתחו מעגלים מעגלים של ריקודים לרגל הגילוי הגדול (שבאותה שעה נראה היה כהפתעת היום), אחד בירך את השני במו"ט מו"ט, ונשיקות הורעפו מאחד על השני, רבים עשו קולע ורבים אחרים רקדו עם דמעות ובכיות נוראות מהתרגשות על מעמד מיוחד זה.

ילאה העט מלתאר את השמחה העצומה שהיתה ב-770, שמחה שאפילו בשמחת-תורה לא רואים אותה. כולם רקדו ורקדו ורקדו ללא הפסקה...

התוועדות הא'

עוד בטרם עיכל הקהל את ההפתעה והגילוי האחרון נפל עליו דבר עצום ומפתיע עוד יותר. כ-10 דקות לאחר הגילוי הגדול ירד מלמעלה ר' חיים ברוך שי' הלבשרטאם, בידו כוסית משקה, וכשהוא נרגש כולו בישר לקהל שהרבי חילק כעת בחדרו הקדוש משקה לכ-20 איש, החברה מיד לקחו כוסיות והתכוננו כבר לרוץ לסוכה ולומר לחיים כדת וכדון, אך לא עוברים מספר רגעים, ובנצי סטאק יורד ל-770 וצועק בהתרגשות עצומה "פארבריינגען... פארבריינגען..." הקהל הי' בהלם, אך בשומעם מילים כאלו (ובימים טרופים אלו הכל יכול להיות), אף שעדיין לא הבינו איפה, בכ"ז הצטופפו כולם שוב מול החדר המיוחד. לאחר כמה רגעים יוצא הרילי"ג מהחלון וצועק שאם לא יהי' סדר הרבי לא ירד, כמובן שמיד הבינו שהרבי יורד למטה, איך ואיפה אף אחד לא חושב ולא יודע, אך לאחר רגע משהו מודיע שזה יהיה ממקום בימת התפלה הרגילה של הרבי. מכינים את הסטענדר וכו' וכולם נדחפים למזרח-מזרח של 770 אך לאחר מספר שניות מודיעים שזה ממקום ההתוועדות הרגיל. את השאלה "איך" פותרים ברגע וכמה חברה מאלתרים מיד את שולחנו המיוחד של הרבי ומעמידים אותו בשליש המערבי של בית הכנסת (לא במקום הרגיל), על בימת ההתוועדות. גם את הכסא האדום העמידו במקום זה. הפירמידות הוקמו בתוך שניות ספורות והלחץ הי' איום ונורא. אנשי ועד המסדר לא היו, ורק בעמל רב הצליחו לסדר די אמות מסביב לשולחנו של הרבי, ובעוד הבאלאגן חוגג, נכנס הרבי ע"ג כסא (חום עם ציפוי אדום), הקולות "דער רבי גייט" נשמעו מכל פינה,

ואנשים

בכו מהתרגשות,

אחד האנשים שכלל לא שם לב שהודיעו שיש

פארבריינגען ופתאום ראה את הרבי כשהוא נמצא כמטר לידו, צעק ספונטנית בהתרגשות "מלך המשיח" והרבי חייד אליו. במשך כל הדרך עד לבימה נענע הרבי את ראשו הק', עשה בידו הקדושה תנועות והביט אל הקהל.

רוב רובו של הקהל הרגיש שזהו זה... הנה הגיע סוף סוף הרגע המיוחל והרבי יורד ומתגלה לעין כל כמלך המשיח...

וכך בפעם הראשונה מאז ז"ך אד"ר ירד הרבי ל-770 פניו הק' היו מלכותיות ומאירות במיוחד. הרבי הגיע למקום שהכינו לו ונשאר לשבת על אותו כסא (ולא עבר לכסא הרגיל), על השולחן הניחו 3 בקבוקי משקה עם הגביע של הרבי שליט"א (הפוך ע"ג הצלוחית). את מה שהי באותו זמן א"א לתאר...

במשך כל זמן שהותו סימן הרבי מידי פעם בידו השמאלית שירדו ולא יסתירו איש לרעהו, כן השתיק את הקהל כו"כ פעמים. תחלה החל הקהל לנגן והרילי"ג (בהוראת הרבי) השתיקם. הרבי לא דיבר ואיש לא הצליח להבין את רצונו הק'. המזכירים ניסו בכל מיני שאלות להגיע לדעתו ורצונו של הרבי, אך העלו חרס בידם. הדבר היחיד שהרבי ענה בחיוב הי' זה שברצונו להביט על כל הקהל, כשהמזכיר הרילי"ג החל לחלק את המשקה סימן הרבי שיחזירו את זה בחזרה. הרילי"ג קרה לר' יואל שי' כהן שיתקרב כדי שיוכל לנגן את הניגונים, אך כשהרבי נשאל על כך, השיב בשלילה. לאחר כ-15 דקות סימן הרבי בידו תנועת ירידה ועלי' ואז שאל הרילי"ג "האם ברצונו לעלות לחדרו" והשיב בחיוב, ואז הרבי יצא.

בעת שהותו של הרבי הוזקקו כמה בחורים ל'הצלה' ולאור זה שההתוועדות היתה פתאומית לגמרי, לא היו אנשי הצלה זולת אלו שעומדים על משמרתם בדי' אמות של הרבי, אבל כשהוצרכו, ניגשו ר' משה שי' קליין ואינגי שי' ביסטריצקי לטפל בבחורים שהיו במצב קשה מאוד, א' הבחורים שראה את המצב הקריטי (ללא גוזמה) של א' מהם, צעק לעבר הרבי בבכיות נוראות "רבי, הוא מת (ל"ע)... והרבי הביט בהם במשך זמן ארוך. מאוחר יותר נתקבלה הבשורה המשמחת שבניסי ניסים התעורר הבחור (בדרך לביה"ר) וחזר לאיתנו, ומיד כשהתעורר ביקש מאנשי הצלה שברצונו לחזור להתוועדות ב-770.

עם צאתו של הרבי החלו לנגן "יחי אדוננו..." והרבי עודד בידו השמאלית. הרבי אף חייד במשך כל הדרך לקהל. לקראת צאתו מן הזאל ניגנו "דער רבי איז געזונט, משיח..." והרבי עודד שוב. לצירלי שאמר "גוט יו"ט רבי", חייד הרבי ועשה בידו לשלום, הרבי עלה דרך המדרגות הפנימיות (בהם נוהג לרדת לתפילות שבת ויו"ט).

בינתיים הקהל המבוהל והמבולבל יצא לברר את כל פרטי המעשה, איך נולדה תפילת מנחה וההתוועדות שלאחריה. ובכן מה שנודע הוא, אשר לאחר שהרבי חזר מהסוכה לחדרו, סימן בידו הקדושה שברצונו דבר מה. הרילי"ג שאל על תפילת מנחה והשיב בחיוב והרילי"ג נתן לרבי את הסידור, או אז סימן הרבי בידו השמאלית שברצונו לצאת אל החדר הני"ל ולהתפלל עם הקהל, ואז ירד הרבי למנחה.

לאחר תפילת מנחה, כשחזר הרבי לחדרו, סימן שוב בידו הקדושה.

הרילי"ג שאל אולי ברצונו לחלק משקה, והשיב בחיוב. הביאו בקבוק משקה גדול והרבי חילק לכל הנוכחים בחדר, חברי המזכירות וכו'.

לאחר שכולם קיבלו סימן בידו שרוצה עוד, הרילי"ג שאל האם להכניס עוד אנשים לחדר, והרבי השיב בחיוב, ואז נכנסו כל המשבקי"ם ובני

המזכירים עם הילדים הקטנים לתוך החדר והרבי מזג לכאוי"א.

עדי ראי' מספרים שהי' זה מעמד שקשה לתאר, הרבי יושב כמלך, פניו בוערות והוא מחלק משקה. כולם אמרו לחיים וברכו את כ"ק אד"ש ברפוי"ש וקרובה. לילדים מזג וחייד לכל אחד, גם ליאחי' הגוי שעובד שם מזג הרבי לחיים, והאח אמר לרבי "רבי, לחיים, געזונט", והרבי שפע אליו חיוך רחב.

"והלוואי היו מדקדקים אנ"ש, ובפרט התמימים, בדברי כ"ק מו"ה אדמו"ר הכ"מ אפילו בשיחותיו ובפרט אלו מושגת השי"ת והשנה שקדמה לה" (אג"ק ח"ה ע"ב)

עבודת הגלות הסתיימה

אז הי מקום לומר שייתכן שחסרה עבודה מסוימת בכדי להביא את הגאולה, שיש משהו שעדיין לא נשלם, הרי מאז ההודעה בדבר סיום העבודה דבר כזה לא בא כלל בחשבון, ועל פי כל הנתונים הגאולה מוכרחה לבוא תיכף ומיד, "אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו", ואין שום אפשרות שהיא תתעכב. הזמן עצמו דורש את הגאולה, ומעתה לא נותר אלא לצפות ולהתכונן, ולעשות כל שביכולתנו להביאה.

ולכן גם הכאב על עיכוב הגאולה כיום הוא הרבה יותר גדול, הזעקה "עד מתי" איננה עוד על כללות אריכות הגלות, אלא עכשיו, לאחר סיום העבודה, **כל רגע נוסף** שעובר ובני ישראל עדיין בגלות הוא **תמיהה חדשה**: מדוע התעכבה הגאולה ברגע נוסף ללא כל הסבר נראה לעין?? "מצד סיבה שאינה ידועה ומובנת כלל". וכתוצאה מזה השתנתה גם משמעות האמונה בביאת המשיח תיכף ומיד ממש, כי מכיוון שעיכוב הגאולה ברגע אחד נוסף הוא פלא תמיהה, הרי צריך להיות **מופרך לגמרי** שזה יחזור על עצמו ח"ו וח"ו עוד פעם ברגע הבא, ויש להאמין באמונה שלימה ובודאות גמורה שתיכף ומיד ממש הנה זה משיח בא!!!

מעלת התקופה בהווה

והנה החידוש והשינוי בתקופה זו בה נמצאים אנו עתה, אינו רק בנוגע לאמונה והצפי לגאולה, אלא גם ובעיקר בנוגע לזמן זה ותקופה זו שבה נמצאים עתה ושייכותו להגאולה. ואכן, בתקופה זו האחרונה, ובפרט בשנות תש"א-נ"ב, תוך כדי ההתעסקות בענין הגאולה, הצפוי והבקשה והדרישה וההפצרה שתבוא הגאולה תיכף ומיד, היו ביטויים ואף ביאורים רבים מכ"ק אדמו"ר שליט"א גם בנוגע לזמן **ההוה**. ומהם:

שנמצאים ב"זמן השיא" לביאת המשיח, שנמצאים ב"זמן הגאולה", ש"הגאולה אינה חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו", שנמצאים בזמן תשלום השכר, שנמצאים ב"ימות המשיח", שמלך המשיח "כבר בא", שהסעודה דלע"ל כבר מוכנה, ועד שהגאולה האמיתית והשלימה כבר נמצאת וצריכים רק "לפתוח את העינים" ולראות את המציאות שכבר ישנה.

והביאור בזה הוא, שאמנם **בפועל** נמצאים אנו עדיין בגלות והגאולה עדיין לא באה, אבל העובדה שהגאולה כבר נמצאת בפשטות – מתייחסת **לענין** הגאולה, על פי מה שנתבאר לעיל בחידושה של תקופתנו בכך שעבודת הגלות הסתיימה: "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" אינו פרט בגלות או חלקנו שלנו בה, עבודה זו היא **מטרותה ותכליתה** של הגלות, שדוקא על ידה אפשר להגיע לגאולה האמיתית והשלימה. ואם כן מובן שעבודה זו – היא היא **מהותה וענינה** של הגלות. מכך מובן בפשטות שברגע שעבודה זו נסתיימה, הרי שענין הגלות בעצם לא קיים עוד. וזוהי הסיבה לכך שהעבודה עכשיו היא לחיות גאולה, "לקבל פני משיח צדקנו". (מהותה של עבודה הוא ענין בפני עצמו).

השתוקקות לגאולה

בש"פ בלק ה'תנש"א סעיף ט' אומר כ"ק אד"ש מלך המשיח, וזלה"ק: ע"פ האמור לעיל שבשנה זו במיוחד מודגש רק ה"טוב" ד"יז תמוז וד"בין מהמצרים", כיון שעומדים על כף הגאולה שבאה תיכף ומיד ממש, מובן שלימוד הלכות בית הבחירה בשנה זו צריך להיות **באופן אחר לגמרי**: לכל לראש – שהלימוד הוא לא מצד התגברות רגש האבלות וההשתדלות לתקן החסרון דחורבן ביהמ"ק, אלא (גם לולי החורבן) מצד הכוסף וההשתוקקות **להמעלה והשלימות דביהמ"ק השלישי**. עכלה"ק.

ולכאורה הכוסף וההשתוקקות לגאולה נובעים גם כן מההרגשה שהדבר **חסר**, ומה החילוק בין האבלות לבין ההשתוקקות? אלא שרואים מכך בפשטות שזהו "אופן **אחר לגמרי**", כיון שבאבלות מתרכזים במה שחסר, משא"כ בהשתוקקות הרי אדרבה, המחשבה עסוקה בענין שאלו משתוקקים – **בגאולה**, וההשתוקקות עצמה זוהי הדרך לחיות את הגאולה כבר עכשיו, כמאמר חז"ל "במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא". ואכן בהמשך השיחה שם מדבר הרבי על לימוד עניני גאולה ומשיח בכדי להתחיל **לחיות** גאולה.

כבר נכתב במדור זה באחת הגליונות הקודמים שמפורש בשיחות ששנות ה'תנש"א-נ"ב הינן תקופה חדשה ומיוחדת, וישנה הוראה להבין את מהותה של התקופה, "לידע ולהכיר שעומדים על סף הגאולה". ובכן, יש לענות על השאלה הכללית: מהו החידוש המהותי של תקופתנו זו בענין הגאולה לגבי מה שהי' בשנים לפני זה, ומה בדיוק השתנה בעולם לגרום לענין הגאולה לתפוס יותר ויותר מקום בחיי היהודי ובחיי עם ישראל כולו?

המענה הוא כי השינוי נעוץ בגמר ושלמות "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות". עבודת הגלות היא תכלית הגלות ומהותה, וככל שאנו התקדמנו בה לקראת השלמתה – כך נחלש תוקף הגלות, והחלה תקופת ההכנה לגאולה. מאות שנים נמשכה עבודה זו, בתורה ובמצוות, ובמיוחד בגילוי פנימיות התורה על ידי הרשב"י, האריז"ל, הבעש"ט ואדמו"ר הזקן ורבותינו נשיאנו שלאחריו. הרבי הקודם הודיע בשעתו שהעבודה הסתיימה, אלא שהוסיף כי צריך "לצחצח את הכפתורים", עבודה שעדיין קשורה לסיום עבודת הגלות.

במאמרו הראשון הודיע כ"ק אדמו"ר שליט"א את מטרותיו ותפקידו הוא – **לסיים ולהשלים** את העבודה, את אותו "צחצוח הכפתורים", ולהמשיך את השכינה למטה בארץ. וזו היתה עבודתו האדירה ורבת השנים של הרבי שליט"א מלך המשיח בדורנו השביעי, דור הגאולה. ככל שהתקרבו יותר ויותר לסיום המוחלט הזה, התגברו יותר ויותר במקביל הדיבורים וההתעסקות בנושא הגאולה וביאת המשיח.

בשנת ה'תשמ"ז הודיע הרבי שליט"א כי **הסתיימה** עבודת הגלות. בחודש ניסן תשמ"ח השתמש במילים "כבר צחצחו את הכפתורים", ובשנת ה'תנש"א-נ"ב במילים "**גמר ושלמות** מעשינו ועבודתנו", "**סיום** עבודת הברורים". מאז, עובדת סיום העבודה מוזכרת כל אימת שהענין מוזכר. ברצף התבטאויות אלו התרחש המעבר החד והברור בין תהליך שהתקדם שלב אחר שלב, לבין הנקודה הסופית שאין המשך לאחרי. כאן התחיל שלב **חדש**, עבודה חדשה, זמן אחר לגמרי. אין כאן עוד המשך של מה שהי' קודם, יש כאן סיכום ו**סיום**, והתחלה חדשה.

השינוי בנוגע לאמונה והצפי לגאולה

מעבר זה מעיצומה של עבודת הגלות לסיומה, שינה את משמעות הצפי לגאולה והאמונה בה, והעלה אותה לשיאים חדשים. אם עד